

Της **Γιώτας Ιωαννίδου**, μέλους του ΔΣ της ΟΛΜΕ,
Παρεμβάσεις ΔΕ

«Απογοητευτική» χαρακτήρισε την ανακοίνωση της ΕΛΜΕ Μαγνησίας που απέρριψε ομόφωνα τη δωρεά του Ιδρύματος Μποδοσάκη στα Γυμνάσια του νομού ο πρόεδρος της ΝΔ, Κυριάκος Μητσοτάκης.

Αξίζει τον κόπο να δούμε ολόκληρη την ανακοίνωση του προέδρου της ΝΔ και να τη σχολιάσουμε.

Ξεκινάμε λοιπόν:

«Είναι πραγματικά απογοητευτική η ανακοίνωση της ΕΛΜΕ Μαγνησίας με την οποία αρνείται μια δωρεά του Ιδρύματος Μποδοσάκη για την ενίσχυση του εξοπλισμού των σχολείων της περιοχής. Διότι επιβεβαιώνει, δυστυχώς, μια φοβική νοοτροπία που θέλει τα σχολεία και τα πανεπιστήμια αποκομμένα από την κοινωνία.....»

Σχόλιο πρώτο: η ΝΔ όταν μιλάει για σύνδεση του σχολείου με την κοινωνία, εννοεί ρητά σύνδεση (τι αθώα, μαγική λέξη!) με τις επιχειρήσεις και τα ευαγή Ιδρύματά τους.

Λέτε να έχει την ίδια άποψη η ΝΔ αν στη θέση μιας επιχείρησης ήταν για παράδειγμα το Σωματείο Μετάλλου της Μαγνησίας, μια πρωτοβουλία πολιτών κατά της καύσης απορριμμάτων δίπλα στο Βόλο, μια αντιφασιστική ή αντιπολεμική πρωτοβουλία ή μια κίνηση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες;

Και προφανώς για τον κ. Μητσοτάκη σύνδεση με την κοινωνία δεν θα ήταν αν καμιά σαρανταριά χρόνια πριν, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές κατέβαιναν συμπαραστάτες με τα γυναικόπαιδα της Λάρυμνας στην απεργία των 110 ημερών των εργατών στη ΛΑΡΚΟ, των δεκάδων εργατικών ατυχημάτων και των ανοδικών κερδών του αείμνηστου Μποδοσάκη.

Συνεχίζει η ανάρτηση του Προέδρου της ΝΔ:

«...Ο άρτιος εξοπλισμός των σχολείων και των πανεπιστημίων είναι αυτονόητο και αδιαπραγμάτευτο καθήκον της Πολιτείας. Το κράτος οφείλει να παρέχει σε κάθε παιδί και φοιτητή όλα τα απαραίτητα εφόδια για τη σωστή εκπαίδευσή τους στα δημόσια σχολεία και πανεπιστήμια.

Οι δωρεές, ωστόσο, των ιδιωτών, όταν είναι επωφελείς για το δημόσιο συμφέρον, πρέπει πάντα να είναι καλοδεχούμενες, όπως συμβαίνει σε όλες τις προηγμένες χώρες του κόσμου...»

Σχόλιο δεύτερο: Ας μας πει ο κ. Μητσοτάκης. Τόσο καλά υπηρέτησε η κυβέρνηση της ΝΔ το «αδιαπραγμάτευτο καθήκον» της δημόσιας παιδείας που τα σχολεία έχουν ανάγκη δωρεών για το βασικό εξοπλισμό των εργαστηρίων τους; Και αλήθεια, ο κ. Μητσοτάκης της αξιοκρατίας και της αξιολόγησης, πότε πρόλαβε και με ποιες διαδικασίες να εκτιμήσει ότι τούτη ή η άλλη δωρεά είναι «επωφελής» για το δημόσιο; Ή μήπως κάθε πρωτοβουλία ενός ιδιώτη επιχειρηματία, είναι θεόσταλη και θεάρεστη, οπότε περισσεύει κάθε συζήτηση;

Στο επόμενο σημείο, θελημένα ή αθέλητα, η ανακοίνωση του κ. Μητσοτάκη, λέει μια αλήθεια για το ότι οι δωρητές στην καλύτερη περίπτωση ζητούν από τα σχολεία τη μνημόνευση του ονόματός τους στους

αιώνες:

«...Δεν πρέπει, άλλωστε, να ξεχνάμε ότι διαχρονικά στην Ελλάδα αποτελούσε μέγιστη τιμή για τους ιδιώτες να κάνουν δωρεές ιδίως σε ευαίσθητους τομείς όπως η Παιδεία και η Υγεία. Αυτός είναι ο λόγος που δεκάδες σχολεία, εκπαιδευτικά ιδρύματα και νοσοκομεία φέρουν ακόμη και σήμερα τα ονόματα μεγάλων Ελλήνων ευεργετών...»

Σχόλιο τρίτο: Πολύ σωστά κύριε Πρόεδρε! Συμφωνούμε απολύτως! Στην τυπική περίπτωση, οι δωρεές των επιχειρηματιών, δε γίνονται για την ψυχή της μάνας τους (την οποία άνετα μπορεί και την ίδια να πουλήσουν χίλιες φορές), αλλά κοστολογούνται και αποτιμούνται με την απόδοση που θα έχει μακροπρόθεσμα για αυτούς. Στην επιχειρηματική γλώσσα αυτό το λένε «Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη» ή/και ειδικότερα και στα ..ελληνικά *marketing tool*. Αυτής που ορίζει «οι εταιρείες να διαδραματίζουν ουσιαστικό ρόλο στην εδραίωση θετικής φήμης, η οποία με τη σειρά της συντελεί μακροπρόθεσμα στην αύξηση της κερδοφορίας τους», όπως διαβάζουμε στα υλικά αντίστοιχης ημερίδας του Ιδρύματος Νιάρχου.

Η ανακοίνωση συνεχίζει με μια ακόμη σημαντική αλήθεια, αλλά και με μια είδηση για την πολιτική της ΝΔ:

«...Αυτή τη σημαντική παράδοση που για δεκαετίες είχε ατονίσει, πρέπει να την **αναβιώσουμε**. Και προσωπικά **είμαι αποφασισμένος να ενθαρρύνω ακόμη και με φορολογικά κίνητρα τις ιδιωτικές δωρεές** που θα συνδράμουν την προσπάθεια της Πολιτείας για την ανάταξη της χώρας μας με γνώμονα πάντα την βελτίωση της ζωής των πολιτών».

Σχόλιο τέταρτο: Να λοιπόν που η αγαθοεργός δράση της επιχείρησης, συναντάται με τον καημό της ΝΔ και των νεοφιλελεύθερων γενικά για «σύνδεση του σχολείου με την κοινωνία», μέσω των φορολογικών απαλλαγών. *Ιδού πλέον η αποκάλυψη είναι πλήρης!*

Η «είδηση», αν και προβλέψιμη, είναι επίσης σαφής: Η ΝΔ αρπάζει το παράδειγμα αυτό, για να μας ξεκαθαρίσει μια βασική πλευρά της πολιτικής της. Ας την εντοπίσουμε...

Είναι η μεταφορά της εμπειρίας των «προηγμένων χωρών» που επικαλείται ο κ. Μητσοτάκης και πιο πάνω. Σαν την περίπτωση του Γουόρεν Μπάφετ, γνωστού, Αμερικανού μεγιστάνα και «φιλόanthρωπου», που δήλωσε ότι ντρέπεται που πληρώνει λιγότερο, αναλογικά, φόρο από τη γραμματέα του. Εκείνο που αποσιώπησε όμως είναι ότι η μείωση του φορολογικού του συντελεστή από 35% σε 15% γίνεται κάθε χρόνο δυνατή με τη βοήθεια των απαλλαγών που του εξασφαλίζουν οι «φιλανθρωπικές» δωρεές...

Το «αγαθό» ερώτημα «μα δε θα πάρετε ένα εξοπλισμό. που κάποιος σας δίνει αφιλοκερδώς;», δύσκολα μπορεί να καλύψει, τα δύο ουσιαστικά ερωτήματα που τίθενται:

Πρώτο: Γιατί το κάθε σχολείο, είτε αφορά το εργαστήριο του, είτε τα καύσιμα της θέρμανσης, είτε το συσσίτιο των παιδιών, να έχει ανάγκη το Μποδοσάκειο Ίδρυμα, τα ΕΛΠΕ, το Ίδρυμα Νιάρχου, την Coca Cola ή την εκκλησία; Εδώ η ΝΔ βγάζει τον σκασμό, διότι απλούστατα θέλει να συνεχίσει όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ τον δραματικό υποβιβασμό των δημόσιων δαπανών για την εκπαίδευση και τις κοινωνικές λειτουργίες γενικά. Σε αυτό το θέμα εξ άλλου υπήρχε πλήρης σύμπνοια απόψεων μεταξύ του κ. Μητσοτάκη και του κ. Γαβρόγλου όσον αφορά το κοινωφελές έργο των ιδιωτών.

Δεύτερο: Τι θα σημάνει μακροπρόθεσμα μια κατάσταση όπου για να λειτουργήσει ένα σχολείο, ένας παιδικός σταθμός, ένα Κέντρο Υγείας, ο σταθμός πρώτων βοηθειών, ένα γηροκομείο ή μια δομή αλληλεγγύης, θα χρειάζονται τη «δωρεά» μιας διπλανής ή μιας μεγάλης επιχείρησης;

Ας μη φοβηθούμε τις λέξεις που μας προσφέρει η τόσο πλούσια ελληνική γλώσσα: Πρόκειται ακριβώς για

την εκπόρνευση της εκπαίδευσης και της κοινωνίας γενικά. Την ίδια στιγμή που η τόσο γνωστή πια επωδός ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ μαζί -δεν υπάρχει άλλος δρόμος- μας καλεί να «καταπίνουμε ταπεινώσεις και να μηρυκάζουμε υπομονή».

Ας εντοπίσουμε κάποια στίγματα της **ευρύτερης εικόνας**.

Το κράτος δια των κυβερνήσεων, αποστερεί κοινωνικούς πόρους, υποβαθμίζει μέχρι διάλυσης κάθε κοινωνική λειτουργία, ενώ την ίδια στιγμή χαμηλοί μισθοί, μερική «απασχόληση» και μαζική ανεργία, μειώνουν το συνολικό έμμεσο και άμεσο εισόδημα της εργαζόμενης οικογένειας.

Το κράτος, πάντα διαμέσου των κυβερνήσεων, υποβιβάζει ακόμη περισσότερο την φορολογία των επιχειρήσεων, όχι βέβαια για να επενδύσουν (άλλος μύθος αυτός!), αλλά έτσι ώστε με την αποθησαύριση που κάνουν, από τη μια να ασκούν άμεσα επιχειρηματική δράση ΚΑΙ στους κοινωνικούς τομείς και από την άλλη να εξαρτούν την κοινωνία (όπως ο έμπορος το χρήστη), με τις «δωρεές» και «χορηγίες».

Αυτό, ναι, το λένε εκπόρνευση. Και προαγωγός δεν είναι μόνο η κάθε επιχείρηση, αλλά το ίδιο το αστικό κράτος και οι κυβερνήσεις του.

Αν σε αυτή την επιχείρηση εκπόρνευσης, η κυβέρνηση είχε αρωγούς ακόμη και τους **δασκάλους** και τους **καθηγητές**, ε τότε, ναι, η κοινωνία θα είχε ήδη πεθάνει πριν εκπορνευτεί. Δηλαδή, θα είχε λυθεί το πρόβλημα με «φυσικό τρόπο», όπως θα έλεγε και ο «μαρξιστής» Τσακαλώτος.

Ευτυχώς δεν είμαστε σε αυτό το σημείο.

Υπάρχει και εκείνο το ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας που αντιστέκεται και αυτή η μάχη είναι πολύ σημαντική.

Υ.Γ.: Στο σχόλιό μας, είχε την τιμητική του ο Μητσοτάκης, αλλά δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι ήταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός και πρόεδρος τους **ΣΥΡΙΖΑ** Α. Τσίπρας που με την ομιλία του στη ΔΕΘ υποσχέθηκε νέα νοσοκομεία υμνολογώντας δήθεν «δωρεές» από το Ωνάσειο Ίδρυμα (άλλοι ενάρετοι ευεργέτες εκεί...)

Επίσης, για να επιχειρηματολογήσουμε στην ουσία του θέματος, δε μας χρειάστηκε να αναφερθούμε στο «βίο και την πολιτεία» του επιχειρηματικού ομίλου Μποδοσάκη που ζέχνει από παντού, διότι την ίδια σημασία θα είχε αν μιλούσαμε για τη «δωρεά» οποιασδήποτε επιχείρησης σε ένα σχολείο.

Αλλά, επειδή μας φέρνει ως εδώ, η κολακεία στον κάθε μαυραγορίτη πλιατσικολόγο, με τις πλάτες της εκάστοτε κυβέρνησης, δε θα αποφύγουμε τον πειρασμό να παραθέσουμε ορισμένους διαλόγους που αφορούν τη διαδρομή του Μποδοσάκη.

«-Μποδοσάκη θα σε κάνω μεγάλο άνθρωπο!

-Κύριε πρόεδρε, είμαι βιομήχανος και θέλω να μείνω βιομήχανος. Δεν έχω καμία διάθεση να γίνω μεγάλος άνθρωπος...»

(συνομιλία με τον Μεταξά, όταν ο Μποδοσάκης βρήκε τρόπο προμήθειας του στρατού το 1940 με πυροσωλήνες)

«-Μεγαλειότατε, εδώ μοιράζουμε με το τσουβάλι τενεκέδες...

-Τι είναι αυτοί οι τενεκέδες;

-Τα παράσημα!

Θέλεις μήπως κι εσύ;

-Όχι, για τον Θεό μεγαλειότατε! Θέλω μερικούς για τους Γερμανούς»

(συνομιλία με τον Γεώργιο Β τις παραμονές κήρυξης του Παγκοσμίου Πολέμου. Δεκαπέντε χρόνια μετά ο Μποδοσάκης θα φορά με «καμάρι» το δικό του... τενεκέ).

«- Μην αυταπατάσαι. Χωρίς το όνομα Βενιζέλος, δεν θα σου εμπιστευόμουν ούτε οκτώ γουρούνια...

-Γιατί;

-Γιατί το βράδυ θα μου έφερνες επτά!»

(ανταλλαγή «απόψεων» με τον Σοφοκλή Βενιζέλο το 1943 για την εξόριστη ελληνική κυβέρνηση)

«-Τι γυρεύεις εδώ, κύριε Μποδοσάκη; Μήπως πας για υπουργός;

-Εγώ δεν εννοώ να γίνω πρώην, όπως κάθε τόσο γίνεσαι εσύ. Είμαι και θα παραμείνω ο Μποδοσάκης»

(«μπηχτές» στον αντιπρόεδρο της ελληνικής κυβέρνησης Κ. Τσαλδάρη το 1950 στην αμερικανική πρεσβεία)

Οι διάλογοι έχουν αντληθεί από το διαδίκτυο και στηρίζονται στις δύο βιογραφίες του (Βρ. Σωτηρόπουλος «Μποδοσάκης», Κ. Χατζιώτης «Πρόδρομος Μποδοσάκης Αθανασιάδης», στο «Αναμνηστικόν Λεύκωμα» της ΠΥΡΚΑΛ και σε δημοσιεύματα του Τύπου.

Παραθέτουμε χαρακτηριστικό απόσπασμα από δημοσίευμα της εφημερίδας « ΤΟ ΒΗΜΑ» (24/11/2008)

«Ο (Πρόδρομος Μποδοσάκης): Φίλος του Κεμάλ Ατατούρκ τον φιλοξενούσε στο ξενοδοχείο του στην Κωνσταντινούπολη αλλά και του Ελευθερίου Βενιζέλου. Η ιστορική φημολογία μάλιστα υποστηρίζει ότι πωλούσε όπλα και στους δύο αντιμαχόμενους.

Το ίδιο διάστημα όπως αναφέρει ο Βρ. Σωτηρόπουλος που επιμελήθηκε την αυτοβιογραφία του που τροφοδοτούσε με όπλα τους Δημοκρατικούς στον εμφύλιο πόλεμο της Ισπανίας καλλιεργούσε τις σχέσεις του με τη χιτλερική Γερμανία, έκλεινε συμφωνίες στο Παρίσι με τη γραμματέα του κινέζου δικτάτορα Τσανγκ Καϊσέκ, και ταυτόχρονα «έκλεινε το μάτι» στους Αγγλους. Ο δικτάτορας Ι. Μεταξάς τον είχε «περί πολλού», το Πυριτιδοποιείο Καλυκοποιείο, όταν τα σύννεφα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου μαζεύονταν στον διεθνή ορίζοντα, ήταν η πιο «χρειαζόμενη» επιχείρηση για τον ελληνικό Στρατό».

ΠΗΓΗ: Σελιδοδείκτης